

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16600/2023
18.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Весне Субић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2451/22 од 16.03.2023. године, у седници одржаној 18.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2451/22 од 16.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2451/22 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 4124/21 од 27.05.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 663.324,00 динара, са законском затезном каматом од 16.08.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев од досуђених 663.324,00 динара до тужбом тражених 884.432,50 динара са законском затезном каматом од 16.08.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 117.594,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2451/22 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 464.327,00 динара, са законском затезном каматом од 27.05.2022. године до исплате, док је за већи износ, до износа досуђеног првостепеном пресудом од 663.324,00 динара односно за износ од 198.997,00 динара са законском затезном каматом од 27.05.2022. године до исплате, као и за исплату законске затезне камате на износ од 464.327,00 динара за период од 16.08.2021. године до 27.05.2022. године тужбени захтев тужиоца одбијен,

као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 81.487,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије тужене на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку. Наиме, правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду парадајза и паприке на његовој парцели у општини ..., услед елементарне непогоде – града дана 06.07.2020. године. Одговорност тужене за претрпљену штету произлази из чињенице да тужена није поступила у складу са чланом 11. став 1. тачка 8. Закона о одбрани од града („Службени гласник РС“ бр. 54/15), с обзиром на то да је дошло до пропуста у превентивном деловању органа тужене у циљу смањења штете. С тога, како је о захтеву тужиоца одлучено уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари, па како разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда и Врховног суда у погледу примене члана 172. Закона о облигационим односима, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на изостанак узрочно-последичне везе у конкретном случају, заправо оспорава утврђено чињенично стање и одговорност тужене, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Осим тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен ревизијски разлог.

Са напред наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.04.2021. године, па како је другостепени суд потврдио првостепену пресуду за износ од 464.327,00 динара и како вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, а ни по основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је првостепена пресуда преиначена у корист тужене.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић